

Дамян Дамянов

1876

Лудеят лудогорски ветрове.
И свирят страшно дивите боази.
И тайната ковачница кове
И прековава робското желязо.
Превръща го от букая на топ.
От пранга във гюлле го прековава.
Земята тътне като пред потоп.
Земята във дълбокото узрява.
Тя меси хляб във тъмните мази,
С диханието си суши барута,
Излива в гилзи своите сълзи
И шие на моминските си скути
Зеленооки левски знамена...

Ала внезапно ветровете млъкват.
Ковачницата става тишина.
Угасва всичко. Над земята мръква.
Изчезва даже людската тъга.
Обезлюдена и сама, изгаря.
... И само знамената досега
очакват още своите байрактари.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7993>]